

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/1382/2015
Identifikačné číslo spisu:	5714216758
Dátum vydania rozhodnutia:	02.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5714216758.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Pribinova č. 2, IČO: 00151866, proti odporcom 1/ BRIEŽDENIE, občianske združenie, so sídlom v Martine, Hodžova č. 12, IČO: 37802763, zastúpenému advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., so sídlom v Trnave, Nám. SNP č. 3, IČO: 36857548, 2/ U. X., bývajúcemu v C., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JÁNSKÝ & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Nitre, Štúrova č. 13, IČO: 47249650, o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 15 C 324/2014, o dovolaní odporcu 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 27. februára 2015 sp. zn. 6 Co 89/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Martin uznesením z 18. decembra 2014 č.k. 15 C 324/2014-97 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej zakázal akokoľvek nakladať odporcovi 1/ so stavbou evidovanou na liste vlastníctva č. XXXX, postavenou na parcele č. XXX, v katastrálnom území Z., označenou ako drevený sklad, maštal' s pivnicou, a odporcovi 2/ s nehnuteľnosťami uvedenými na liste vlastníctva č. XXXX, ktoré sú vedené ako parcela č. XXX - zastavané plochy a nádvoría vo výmere XXX m², parcela č. XXX - zastavané plochy a nádvoría o výmere XXX m², parcela č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoría vo výmere XXX m², parcela č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoría vo výmere XXX m², v katastrálnom území Z.. Bol toho názoru, že v danom prípade navrhovateľ dostatočným spôsobom neosvedčil jednu z podmienok na nariadenie predbežného opatrenia, ktorou je odôvodnenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy, a súčasne nepreukázal naliehavosť potreby dočasnej úpravy vzájomných vzťahov účastníkov konania, čím neboli splnené podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia v zmysle § 74 až § 76 O.s.p. Tiež poukázal na všeobecný účel predbežných opatrení a predpoklady ich nariadenia.

Krajský súd v Žiline na odvolanie navrhovateľa uznesením z 27. februára 2015 sp. zn. 6 Co 89/2015 zmenil uznesenie prvostupňového súdu tak, že návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovel. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. e/ O.s.p., vrátane osvedčenia nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Túto odvolací súd odôvodňoval predchádzajúcimi krokmi odporcu 1/, ktorý bez ohľadu na jeho záväzok voči druhej strane realizoval prevod vlastníctva na tretiu osobu, z čoho vyplývala obava z ďalšieho porušovania zákonných ustanovení odporcom 1/. Uvedené dôvody podľa názoru súdu platili aj vo vzťahu k odporcovi 2/, u ktorého sa javilo, že konal v súčinnosti s odporcom 1/, pričom začal realizovať úkony v rámci stavebného konania ohľadom stavby „rodinných domov“.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol odporca 2/ dovolaním. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal naliehavosť potreby dočasnej úpravy vzájomných vzťahov účastníkov konania vzhľadom k tomu, že v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu (ďalej len „zákon č. 278/1993 Z.z.“) tento už podal návrh na záznam vlastníckeho práva štátu. V nadväznosti na to považoval prebiehajúce súdne konanie vo veci samej za predčasné a nadbytočné, a to až do právoplatného skončenia katastrálneho konania. Vylúčil akékoľvek snahy oboch odporcov o obchádzanie zákona, pričom odporcovia nevykonali a ani nevykonávajú faktické, resp. právne kroky pri nakladaní s nehnuteľnosťami, ktoré môžu alebo by mohli vyvolať dôvodnú obavu ohrozenia budúceho výkonu rozhodnutia vo vzťahu k uplatnenému nároku navrhovateľa. Napokon vyjadril presvedčenie, že nedostatočné, zjednodušujúce a nesprávne odôvodnenie napadnutého uznesenia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, alternatívne, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu zopakoval argumentáciu uvedenú v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, pričom zdôraznil, že odporca 2/ má záujem postaviť na odkúpených nehnuteľnostiach dva rodinné jednopodlažné domy určené výlučne na bývanie, čím odporcovia špekulatívne obchádzajú zákon č. 278/1993 Z.z. a kúpnu zmluvu uzavretú medzi navrhovateľom a odporcom 1/. Navrhovateľ trval na tom, že dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnil naliehavosť potreby nariadenia predbežného opatrenia, pričom poukázal na to, že v danom prípade ide o majetok štátu a hrozba jeho zneužitia odporcami je plne opodstatnená a reálna.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o

znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

I keď ide v danom prípade o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. prípustnosť dovolania vylučuje, nakoľko smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení.

Prípustnosť dovolania odporcu 2/ by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej zo závažných procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť odvolacieho súdu skúmať, či nedošlo k týmto vadám, vyplýva z § 242 ods. 1 O.s.p. Podľa ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Tvrdí, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil splnenie procesných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne) správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Niektoré argumentácie použité v dovolaní nasvedčujú tomu, že dovolateľ namieta nedostatočné a zjednodušujúce odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, čo malo za následok jeho nepreskúmateľnosť. Najvyšší súd k tomu uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o

skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie odporcu 2/ v zmysle § 239 O.s.p. prípustné nie je a v konaní neboli zistené žiadne vady v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi 2/, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešnému navrhovateľovi nepriznal dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.